

דברי הכפר

ומישהו בא ואמר / לאה גולדברג

"ומישהו בא ואמר
כבר קרבים הימים הנוראים
הקיץ עבר,
ובגן נשר האגס
לתוך עשב מצהיב...
הקיץ היה קצר
וקצר עוד ממנו האביב...
בעיר מחכים לנו לימים הנוראים".

זהו שיר פרידה מהקיץ הקצר, מהאביב, ובעצם מהשנה כולה. התחושה היא של פרידה, של עזיבה. כולם אורזים ועוברים למקום חדש, לפתוח דף חדש...

גיליון מס' 2529 ו' אלול תשע"ח * 17 באוגוסט 2018

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@kfar-hanassi.org.il

**בצער רב אנו מודיעים
על פטירתה של חברתנו**

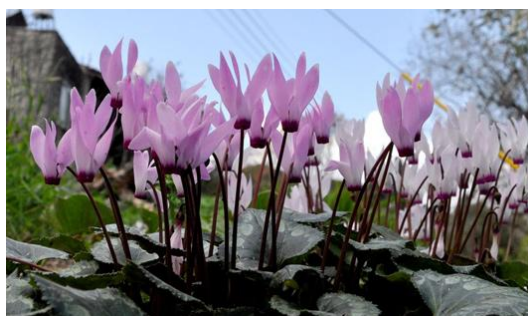
**שילה בן יהודה
ז"ל**

ומשתתפים בצערם של

גדעון, יניב ואריאן

וכל בני המשפחה

שלא תדעו עוד צער

נפרדים משילה / רחל גינת, ארכיון כפר הנשיא

שילה גרין נולדה בלונדון בקיץ 1927 להוריה רוזטה ואלק.

שלשום (שבת) הייתה אמורה לחגוג יום הולדת 91. יניב חגג איתה ביום שישי יום כיף נהדר בטבריה, ישבו במסעדה, צפו בשקיעה על הכנרת, וחזרו מאושרים. שילה חתמה על יפוי כוח מתמשך. נראה שכאשר הרגישה שהכל מסודר בקפדנות, כפי שאהבה, החליטה להפרד.

סיפור חייה של שילה, כמו של רבים מהוותיקים, הוא סיפור הקמתה של המדינה.

שילה למדה בבית ספר קתולי שנחשב איכותי, והייתה קצת חריגה בנוף של "הבונים". יפה ומטופחת, ספגה חינוך ציוני וסוציאליסטי ב"הבונים" לונדון, והייתה בחוות דיויד אידר.

כנערה בת 19 נשלחה לדרום צרפת בסודיות, כמקובל בעליה ב', להמתין לספינת מעפילים, ולעזור לאנשי ההגנה והפלי"ם בארגון הפליטים והשייט. לאחר שלושה חודשים הגיעה מארה"ב ספינת נהר, "הנשיא וורפילד" שמה, שהייתה בנויה להכיל 400 נוסעים. כל הציוד הפנימי הוצא ממנה, ע"מ שתכיל כ-4500 איש. שמה של האוניה הוסב ל"יציאת אירופה תש"ז" – אקסודוס.

שילה זכרה, ולימים תארה בצורה מפורטת וחיה, את החוויות הקשות, הצפיפות, הקרבות שניהלו מהסיפון - בעזרת קופסאות שימורים ותפוחי אדמה - נגד הספינות הבריטיות שצרו עליהם; ובעיקר את הרגע בו נודע לה שהבריטים לא מפנים אותם לקפריסין, אלא לגרמניה. שילה נשלחה למחנה מוקף גדרות תיל ומגדלי שמירה באנסברוק. לאחר מספר חודשים, בדצמבר 1947, הוברחה עם שלושים מחבריה, דחוסים במשאית, כולל לילה מעיק בברגן בלזן, חזרה לדרום צרפת. היא עלתה ארצה פעם שניה, הפעם בדרכון מזויף באנייה יוונית, והגיעה לחיפה באחד בינואר 1948.

שילה הצטרפה סוף סוף לגרעין הבונים במחנה עקיבא בחדרה. אך שר ההיסטוריה כנראה החליט שעליה לתרום עוד לתקומת המדינה. וכך היא נשלחה, עם חברות נוספות, לתפקיד סודי ביותר – עבודה ביצור תחמושת עבור ה"הגנה", בעיקר כדורים לתת-מקלע "סטן", באולם תת-קרקעי ענק; מתחת למכבסה המיתולוגית, בגבעת הקיבוצים ברחובות (מכון איילון).

ב-1949 נישאה לדוד נווה (נבי), וילדה את גדעון. לאחר מספר שנים התגרשו, ובקיץ 1956 היא נישאה להנרי, ויחד בנו קיבוץ בגליל, ומשפחה, כאשר נולדו שרון ויניב.

שילה עבדה במחסן הבגדים, ניהלה חנות נעליים ששירתה את החברים, ועבדה כפקידת הזמנות בשדה התעופה של ארקיע במחניים, לבושה בחליפת חצאית מהודרת ומאוד חריגה לתקופתה, מטופחת כרגיל.

שילה הייתה אישה מבריקה, "צריכה הייתה להיות עורכת דין", כפי שצינו חברותיה.

חברה אכפתית מאוד, דעתנית, לוחמת על דעותיה. תמיד מבררת ושואלת, מנסה להשפיע. מתעמקת בכל תקנון והחלטה, נלחמת על קוצו של יוד. מתייצבת באספות, ובחדרו של המזכיר, מצוידת בשאלות שהכינה מראש. פדנטית, שומרת החומות של הצדק והדמוקרטיה. מספר שנים הייתה חברה בוועדת הביקורת.

בתהליכי השינוי נלחמה שילה על זכויות הוותיקים, המייסדים, בנחישות ובתקיפות, לרוב ללא הצלחה.

חווייה קשה עברה, עם כל המשפחה, כששרון נפטרה לאחר מחלה קשה ב-2002. מאז הייתה שילה אמא וסבתא לאריאן. הנרי נפטר לאחר שהות בבית יונתן לפני כעשר שנים.

שילה מצאה נחמה במשפחה החמה, בביקורים של יניב, אריאן וגדעון. באכפתיות שלא דהתה עם השנים על כל הקורה במשק, בחברותא של המפגש ושל קבוצת הוותיקים, ב"ביחד" של החגים, בטיפול המסור והסבלני של צוות המרפאה, בשיחות במדרכות.

שילה הלכה לעולמה בביתה, בכורסא הנוחה שלה, כשיניב לצידה.

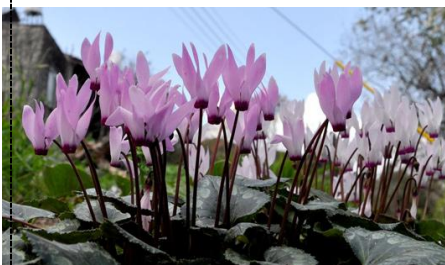
והיום היא נטמנת באדמת הקיבוץ שנטלה חלק בהקמתו.

נוחי בשלום על משכבך, שילה יקרה.

אם יש אלוהים בשמיים, וודאי ישמח לקבל ממך עזרה לניהול תקין של העניינים. יש הרבה מה לשפר בעולמנו.

לגדעון, יניב ואריאן וכל המשפחה – אנו איתכם בצערכם.

רחל גינת 10.8.2018

אמא

הנסיבות הכתיבו שחיינו המשותפים כאם ובנה הסתכמו בהרבה שלום ולהתראות. HELLO GOODBYE

יחד עם זאת, לא הרגשתי חוסר באהבת אם ולו לרגע אחד. החיים ממשיכים וכך גם ההכרות עם המשפחה המורחבת. תודה מכל הלב להנרי ז"ל, יניב, ושרון עליה השלום, כמובן אריאן .

אין צורך להרחיב על אופייה העקשני של אמי, בחתירה לצדק חברתי. זה לא חידוש שהזוג בן- יהודה איחרו לכל אירוע - עם תירוץ מוצדק כמובן - הפעם הקדמת וחבל.

אני מחוייב תודה ליניב ואריאן' שנשאו בעול הטיפול והדאגה לאמא וכמו כן לכל חברי כפר הנשיא שנרתמו לעזרתה.

תודה

משפחתי, מרי אשתי, ארי בני הבכור, ג'יליאן ויונתן – נכדייך מתגעגעים אליך.

התקופה האחרונה הייתה קשה.

נוחי בשלום. אין צורך להיאבק יותר, אז שלום אמא - וחוסר לי להתראות.

גדעון נווה. בנך הבכור

אמא

הודעה שנשלחה לבני המשפחה וחברים מחו"ל מיניב;

My mum died in her own home on her comfortable chair, after a lovely day in which we spent together in Tiberias. We had dinner during sunset looking at the Sea of Galilee and enjoyed the end of the day.

My mother was turning 91 on that Saturday and we were planning to celebrate.

She reached a graceful age and she had an exceptional journey.

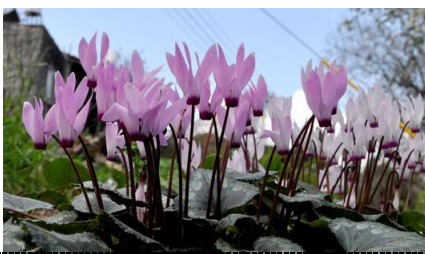
As a teenager she joined the "Habonim" - Zionist youth movement, volunteering for the holocaust refugees on the "Exodus" boat with the hope to reach British Palestine. Contributed to the independence of the state of Israel, taking part by manufacturing ammunition at the "Ayalon Institute" which was built illegally by the "Hagana" during the British Mandate. The factory was located under a kibbutz Laundromat next to a British army base.

My mother was one of the founding members of Kfar Hanassi where she married my father, Henry Ben-Yehuda ז"ל (Bernstein) his story is as fascinating as my mum's...
She raised us; Gideon, Sharon ז"ל and myself.

At this time, we are embraced by friends and members of a wonderful community that my mother helped built, Kfar Hanassi.

אמא, we love you very much and we will miss you. You are part of me and the family, and you will always be in our heart.

May you rest in Peace now.

YANIV August 13, 2018

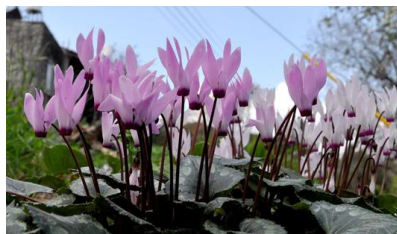
סבתא יקרה שלי

מאז שאמא נפטרה לפני 16 שנה היית גם אמא שלי וגם סבתא שלי.
את האישה הכי חזקה שאני מכירה והטמעת בי הרבה מהכוח שלך.
קשה לתפוס איך אישה כל כך חזקה נטמנת באדמה.
כעת את מצטרפת לסבא ואמא בשמיים-
יחד תשמרו עלינו מלמעלה.
אני אוהבת אותך סבתא
תודה שנתת לי את הזכות לאהוב אותך,
ללמוד ממך ולחיות לצידך כל כך הרבה שנים.

*

י אשת-חיל, מי ימצא ; ורחק מפנינים מכרה.
יא בטח בה, לב בעלה ; ושלל, לא יחסר.
יב גמלתהו טוב ולא-רע-- כל, ימי חייה.
יג דרשה, צמר ופשטים ; ותעש, בחפץ כפיה.
יד היתה, פאניות סוחר ; ממרחק, תביא לחמה.
טו ותקם, בעוד לילה--ותתן טרף לביתה ; וחק, לנערותיה.
טז זממה שדה, ותקחהו ; מפרי כפיה, נטע (נטעה) כרם.
יז חגרה בעוז מתניה ; ותאמץ, זרועותיה.
יח טעמה, כי-טוב סחרה ; לא-יכבה בליל (בלילה) נרה.
יט ידיה, שלחה בפישור ; וכפיה, תמכו פלד.
כ כפה, פרשה לעני ; וידיה, שלחה לאביון.
כא לא-תירא לביתה משלג ; כי כל-ביתה, לבש שנים.
כב מרבדים עשתה-לה ; שש וארגמן לבושה.
כג נודע בשערים בעלה ; בשבתו, עם-זקני-אָרץ.
כד סדין עשתה, ותמכר ; וחגור, נתנה לַכַּנְעָנִי.
כה עז-והדר לבושה ; ותשחק, ליום אחרון.
כו פיה, פתחה בחכמה ; ותורת חסד, על-לשונה.
כז צופיה, הילכות (הליכות) ביתה ; ולחם עצלות, לא תאכל.
כח קמו בניה, ויאשרוה ; בעלה, ויהללה.
כט רבות בנות, עשו חיל ; ואת, עלית על-כלנה.
ל שקר החן, והבל היפי ; אשה יראת-יהוה, היא תתהלל.
לא תנו-לה, מפרי ידיה ; ויחללה בשערים מעשיה. {ש}

אריאן

בואו נטייל בקיבוצנו - 4

ילדים נולדו וגדלו ואיפה נשים אותם? בית תינוקות (צריך שאיננו) כבר מלא
 אז צריך פעוטון. באו נגרים – גם אני – והקימו עוד צריך. עם השנים ובניה
 "קשה" למען הילדים, זה התייטר והפכנו אותו לצריך תרבות. קצת קטן מדי
 לאירועים המוניים. (גם לא היינו: המון"). אינני זוכר מה כן התרחש שם אבל
 בפינה אחת חבר אחד החל באיסוף ספרים ובעצם ייסד את הסיפריה שלנו.
 הצריך מזמן איננו אבל במקומו קם בית ועליו אחד השלטים שעליהם מבוססות
 כתבות אלה. הבית של נועה ואפריים מעין מאחורי הצריך של חנות "יד שנייה".
 וכדי לסיים את קטע הצריפים, אמהר אל הצריך האחרון שעוד עומד על תילו.

רחוק, רחוק במזרח, שלא העזנו להתקרב עד כדי כך
 לגבול הסורי, הוקם מחנה

הנח"ל. נוער חלוצי לוחם, נחוץ חמור לעבודה, נוער חוזר
 לעיר; פירושכם

כרצונכם. קרוב לגבול? הם חיילים, לא???

שבעה צריפים קטנים, מוצבים זה

מול זה בשלושה זוגות, וצריך המפקד – כולו סמל –
 בראש. זה הצריך ששרד,

ובו נמצא זה שנים רבות הסטודיו של מרק'י, הצייר שלא
 רב אף פעם עם קיבוצו

על עצם היותו אמן.

על כך יש לומר: אמן

טומי

ציון מאר הצייר האמן מרק'י מרקוסון ☺

בעקבות כתבותיו ההיסטוריות של טומי ב"דברי"
לאחרונה, "בואו לטייל בקיבוצנו", הארכיון שמח לתרום את
רשימת השלטים, והכתוב בכל אחד מהם.

שלטים היסטוריים ברחבי הקיבוץ

הוצבו במסגרת שנת ה-60 לקיבוץ, ביוזמת טומי וגדי עמית.

1. ריצפת חדר האוכל הישן

1950 – 1964 לב הקיבוץ. כאן אכלו שלוש ארוחות ביום, התקיימו
 אסיפות סוערות ומסיבות פרועות, סידור העבודה ולוח המודעות. פורק
 סופית ב-1987.

2. צריף סדנת רג'י (צבוע בתכלת).

הצריפים, השיכון היוקרתי הראשון. ללא (!) שירותים. שימשו למגורים
 1949 – 1979.

3. מכבסה

נבנתה ב-1951, עד... מבנה הבטון הראשון. קודם כל – בגדי עבודה!

4. תעלות הקשר (שלט מצפון לגן שקד)

חיברו בין המקלטים. נחפרו ב-1956. היו בשימוש עד סוף מלחמת יום
 כיפור (1974).

5. בתי "הקיבוץ המאוחד"

שיכון ותיקים ראשון, ובו חדר שירותים. נבנו 1951. חוברו למים 1956.

6. עץ בדשא של "בית יונתן"

כאן עמד, עוד לפני בואנו אנו, הצריף הצבאי. גרו בו תצפיתנים מצה"ל.
 1948 – 1950

7. גן רימון

הבית הקשיח הראשון שבנינו, ובו שירותים.

חדר האוכל

רחל גינת

קצת ממה שנעשה באגף התשתיות / ריטה

שלום רב, 15.8.18

מלתחות: בהמשך לבניית המלתחות בבריכת השחייה, התקבלו אישורים ממשרד הבריאות להפעלת הבריכה רק לשנה זו. לקראת שנה הבאה, ישנה דרישה להוסיף עוד שני תאי-שירותים לאלו הקיימים, ובנוסף מתקן להורדת נכים למים.

בית יונתן: דיירי הבית הסעודי עברו בשעה טובה למבנה החדש. כרגע מתבצעות עבודות השיפוצים של המבנה הישן. סיום הפרויקט, כולל פיתוח הנוי מסביב, מתוכנן ל 1.1.2019.

גן-שקד: קיבלנו מהמועצה תקציב של 350.000 ₪ עבור שיפוץ גן שקד. השיפוצים בעיצומם ומסתיימים בשבוע הבא. ילדי הגן נמצאים באופן זמני בפעוטון צופית, וישונו לגן בתחילת שנת הלימודים.

גן-אסתר: קיבלנו מימון מהמועצה להצללה של גן-אסתר. בנוסף לכך, זכינו במסגרת "קול קורא" במגרש משחקים חדש שיוקם בהרחבה. אלה מתוכננים להתבצע במהלך שנת 2019.

ביוב ומים: כפי ששמתם לב, חברת קולחי גליל עליון עורכים מדידות עבור העתקת קווי הביוב והמים מהשטחים הפרטיים לשטחים הציבוריים. לא ידוע מתי יתחילו בביצוע עבודות ההעתקה, אך לקראת תחילת העבודות יערך מפגש הסברה.

מדידות בתים ומבנים: המועצה מבצעת בימים אלו מדידות של כל הבתים הפרטיים ומבני הציבור בכל הקיבוץ, כולל ההרחבה, לשם עדכון הנתונים לחיובי הארנונה. זה תהליך שנעשה אחת לכמה שנים בכל יישובי המועצה, בעקבותיו ייתכנו עדכונים בחיובי הארנונה לחלקנו.

פרוייקט סולארי: אנו נמצאים בתהליך מתקדם לקראת התקנת לוחות סולאריים בשטחים חדשים. בנוסף ללוחות שהותקנו לפני מספר שנים על חלק מהגג של חדר האוכל (היום לב הקיבוץ), יותקנו בקרוב לוחות נוספים על שאר גגות המבנה. בהמשך, יותקנו גם לוחות סולאריים על מבני הלולים החדשים ועל קרקעות נוספים.

תאורת רחוב: הוחלפו 103 פנסי רחוב ברחבי הקיבוץ לפנסי לד, שהם חסכוניים יותר (חיסכון באנרגיה של 93 אחוז). במקומות אלה אנו זוכים גם לתאורה יותר טובה. נבדקת אפשרות להחליף את כל השאר.

גדר מערכת: המועצה יוזמת החלפה של תאורת הגדר לנורות לד, יבוצע בחודשים הקרובים.

מצלמות: המועצה ומשרד הביטחון מציבים מצלמות בשלושה מקומות ברחבי הקיבוץ, שתיים יהיו סביב חדר האוכל, אחת באזור משק הילדים והפארק, ואחת בשער המוביל לאגסים.

בברכה ריטה ראובנוב

**אם אתם לא חושבים שאתם עשירים,
נסו למנות את כל הדברים שיש לכם
ושכסף לא יכול לקנות.**

~ רוב הוקינס, שחקן רוגבי

**אנו משתתפים בצערו של לני יודאיקין
ומשפחתו, על מות אחותו**

ביילה (Beatrice)

ז"ל

שלא תדע עוד צער

בזכות החוב / קולין פרימוסט

החלטת הרשם עליה התבשרנו בשיחה במועדון, שהקיצוץ בפנסיה לגימלאים בכפר הנשיא יירשם כחוב של הקבוצה לגימלאים - משנה את כל המצב, ותוביל לכך שבסופו של דבר, כל חברי הקיבוץ ישתתפו באותו קיצוץ מכאיב.

נכון שרק הגמלאים ישאו במעמסה באופן מיידי, אבל כל החברים ישתתפו כאשר הקיבוץ יהיה מסוגל לחלק רווחים. כי לפני שיחלקו את הרווחים לחברים, על הקיבוץ להחזיר את החוב לפנסיונרים או ליורשיהם.

לפי כל התחזיות, ישנו סיכוי סביר שבעוד 8 עד 12 שנים יהיו עודפים לקיבוץ, על מנת להתחיל להחזיר את החוב.

הסיבה העיקרית היא, שעד אז יקטן מאוד התשלום של כשלושה מיליון ₪ לפנסיות. סיבה נוספת היא, שיש עדיין מטעים צעירים שטרם הגיעו לניבה באופן מלא, ועד אז נסיים את ההחזרים של ההלוואות שלנו הן בלולים והן עבור המבנה החדש של המפעל, (אשר 25% ממנו בבעלות הקיבוץ).

בנוסף, נראה לי הרבה יותר סביר עכשיו לנצל את ההצעה של משכנתה הפוכה - למי שזקוק - כאשר ישנו סיכוי סביר שההחזר לבנק יבוא מהעודפים של כפר הנשיא, ולא על חשבון היורשים.

קולין

לעתים קרובות כסף עולה יותר מדי.

**מידת העושר שלך נמדדת
בכמה תהיה שווה אם תפסיד את כל כספך.**

~ רלף וולדו אמרסון, פילוסוף, סופר ומשורר

ש.ש

האסיפה שלא הייתה / מאת אילן המאירי

חברים וחברות יקרים ויקרות.

לכל אורך הזמן האחרון חייתי בקוצר רוח לאסיפת הקבוץ שהייתה אמורה לדון בנושא הפנסיה לאור הקיצוץ שהוצע בסכומים המופרשים לפנסיונרים. הכוונה הייתה להעלות להצבעה הצעה נגדית להצעת הנהלת הקיבוץ. התאכזבתי וגם כעסתי מאד על ביטול האסיפה ולכך אתייחס בנפרד אך היות והאסיפה ירדה מהפרק לא היה לאיש את האפשרות לשמוע בפומבי את מה שהיה לי לומר בנושא זה ולכן ברצוני להביא את הדברים כפי שהיו נשמעים אילו התקיימה האסיפה.

ואלה הדברים שהייתי משמיע

ברצוני, בפתח מהדברים לבוא ולומר כי החלטת הנהלת הקיבוץ על הקיצוץ המוצע לפנסיונרים הנה החלטה רעה ביותר מבחינה עסקית טהורה, החלטה שתגרום יותר נזק מתועלת ותוביל לפגיעה חברתית קשה ביכולות העסקיות של הקבוץ.

מדוע? אינני כלכלן ואין לי הבנה עמוקה בניהול עסקי אך אני נתלה במקרה זה על אילנות גבוהים, גבוהים ביותר. האילנות האלה הם שניים: ג'יימס קולינס וג'רי פוראס, חוקרים במדעי החברה ומרצים בתכנית מוסמך בבית הספר למנהל עסקים באוניברסיטת סטנפורד שהיא אחת האוניברסיטאות המובילות בארה"ב ושייכת לליגת הקיסוס היוקרתית.

שני החוקרים האלו ביקשו להבין מה הביא את 18 החברות העסקיות המובילות בארה"ב להיות לא רק החברות המובילות והמצטיינות ביותר ובעלות ערך המניות הגבוה ביותר אלא גם את היותם של חברות אלו חברות מופת בנות קיימא, כלומר חברות שהצלחתם נמדדת לאורך שנים רבות הכוללות גם משברים והפסדים אשר אותם חברות צלחו בהצלחה. המחקר ארוך ומפורט (וגם מרתק ביותר) ולא אוכל לצלול לתוכו אך המסקנות שלו מרתקות. מתברר שלא מנהל כריזמטי ולא רעיון כביר, לא מוצר בטוח וגם לא עיתוי מוצלח, כל אלו לא היו הגורם המוביל להיותם חברות מופת בנות קיימא.

החוקרים מצאו כי הגורם המרכזי אצל כל חברות המופת הללו הוא קיומו של חזון, חזון המורכב מערכי ליבה ותכלית. 1- ערכי הליבה כשם כן הם: מספר לא גדול (בין 3 – 6) של ערכים המורכבים מהנחות היסוד הראשוניות,

מהאמונות, התפיסות והנרטיב של מייסדי החברה. 2- תכלית החברה – הסיבה לקיומה של החברה. שני מושגי יסוד אלו הם המרכיבים את החזון של החברה.

החוקרים מצאו כי בכל החברות האלו קיימת התחייבות חד משמעית, להלימה מוחלטת בין ההחלטות המתקבלות, לבין החזון של אותה חברה. בכל פעם שמוצעת הצעת החלטה מסתובבים הראשים לעבר החזון על מנת לראות עם אותה הצעה הולמת את החזון. במידה והיא עומדת בקונפליקט עם החזון, אזי היא אינה מתקבלת. **החזון הוא עמוד האש הנע לפני המחנה (החברה) ומתווה לה את דרכו.**

השאלה שאני שואל היא, אם כך, מה הנחה את מקבלי ההחלטה על הקיצוץ בפנסיה? ככל הידוע לי אין לקיבוצנו חזון, בוודאי לא חזון תקף. ערכי הליבה? לא זוכר מתי דיברנו על כך. תכלית הקיום שלנו? אנחנו כבר מזמן לא עוסקים בכך. ואם כך, מה הנחה את מקבלי ההחלטות אצלנו בקבלם את ההחלטה הזאת? מאין שאבו את ההשראה ומהיכן קיבלו את התוקף?

לטעמי התשובה ברורה והכתובת היא על הקיר. היא גם הושמעה בעבר אבל לפני שאביא את התשובה ברצוני לפנות את תשומת ליבכם לסוגיה אחרת אשר לקוחה מתחום הקרוב לי יותר ואשר בו יש לי, מתוקף המקצוע והעיסוק – עבודה סוציאלית, ידע יותר נרחב.

הסוגיה שאני רוצה להעלות, ואשר ההקשר שלה לנושא הכתבה יתברר מיד, עוסקת בשאלה נכבדה וכבדת משקל: מדוע קיימת אלימות של גברים כלפי נשים? הכוונה לאלימות מכל הסוגים: אלימות פיזית, אלימות מינית, אלימות מילולית, אלימות כלכלית ועוד. לאורך תקופות שונות עלו השערות רבות המתייחסות להיבטים תרבותיים בחברה מסורתית וזכותו של הגבר, "הפאטר" על האישה, תפיסות אבולוציוניות הרואות בגבר את השרידים הקדומים של "הצייד" לעומת האישה "המלקטת" והנחות אתולוגיות המדברות על הצורך החייתי להפיץ את הזרע, ולשמור על השושלת. אך ההנחות המודרניות העדכניות הקיימות בשיח האקדמי, במדעי החברה, בלימודי המגדר ובשיח הפמיניסטי כמו גם במרכזי הטיפול של אלימות במשפחה ובמרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית, מביאות אמירה אחידה, פשוטה ובעלת מטען מחקרי מובהק: גברים פוגעים בנשים כי הם יכולים, כי זה אפשרי, כי הם יותר חזקים!

לצערי הרב ההקשר הוא ברור. מדוע מקבלי ההחלטות החליטו להשתית את תשלום החוב במלואו על הפנסיונרים? לא ערכים, לא חזון, לא אידיאולוגיה. התשובה – כי הם יכולים. כי זה אפשרי. כי הם יותר חזקים!

חשוב לומר, הפנסיונרים שלנו הם כולם אנשים המוגדרים כזקנים (מילה ראויה ומכובדת בעיני הרבה יותר מקשיש או גיל זהב וכדומה). הזקנים, בכל העולם מוגדרים כאוכלוסיה מוחלשת וכאן, אצלנו בבית הדבר בא לידי ביטוי באופן הברור ביותר כיום.

כפרטים, הפנסיונרים שלנו אינם מסכנים ואינם מוגדרים ככאלה. גדלתי ביניהם, אני מכיר את כולם הכרות אישית ובתקופה בה גדלנו אני ובני גילי, הם כולם שימשו כהורינו. הם אנשים חזקים, דעתנים ואלה שבנו את המקום המפואר הזה בעשר אצבעותיהם. הם אנשים גאים ובעלי כבוד עצמי, שאינו מניח להם תמיד לדרוש את המגיע להם. אך כקבוצה הם, מעצם היותם זקנים, אוכלוסיה מוחלשת. ואוכלוסיה מוחלשת להבדיל מאוכלוסיה חלשה היא כזאת שהסביבה פועלת להחליש אותה ולסמן אותה כאוכלוסיה חסרת נחיצות ולכן גם ראויה לפחות משאבים. וכאשר מדינה, ארגון או קבוצה נתקלים בקשיים, האוכלוסיות המוחלשות הן תמיד הראשונות לשלם את המחיר.

לפיכך אין מנוס מאשר לקבוע כי החלטת הנהלת הקיבוץ להטיל את תשלום החוב הקיבוצי על אוכלוסיית הפנסיונרים, היא החלטה אלימה, כוחנית ופוגענית. הנהלת הקיבוץ לוקחת את המגזר המוחלש ביותר בקיבוץ, מכניסה את ידה לכיס אותו מגזר ועושה בו כרצונה, וכל זאת מבלי שקיבלה כל אישור לכך מאסיפת הקיבוץ. על כך נאמר: this is not done ובעברית יש לומר כך: זוהי החלטה מבישה!!

כנגד זאת עומדת ההצעה שלי האומרת בפשטות את הדברים הבאים: החוב שנוצר והצטבר לאורך השנים בקבוץ אינו חוב של הפנסיונרים! זה הוא חובם של כל החברים בקבוץ. ולכן על פי כל דין ועל פי כל כללי הצדק וההיגיון הבריא, כל חברי הקיבוץ וכן, כולל הפנסיונרים, חייבים לשאת בנטל.

איך בדיוק תתבצע החלוקה ומה יהיה האופן ודרכי התשלום? האם תשלום אחיד או על פי מבחן הכנסות או בכל אופן אחר? אלו שאלות טכניות שהנהלת הקיבוץ תדע לקבל עליהם החלטה מושכלת. ובהקשר זה אי אפשר שלא להתייחס למה שכתב מנהל הקהילה על ההצעה הזו, כאשר השיב למכתבה של אביטל בדברי הכפר. אלי כתב כי על מנת לבצע החלטה של חלוקת הנטל על כל חבריו, יש צורך בחוסן חברתי והוא אינו קיים במידה מספקת (אני מצטט מהזיכרון). לעניין החוסן אתיחוס מיד, אך ראשית לכל ברצוני לומר שזוהי אמירה בעייתית ביותר. חוסן חברתי הוא עמוד השדרה של כל חברה, כל קבוצה, כל התאגדות וכל קהילה. תפקידו העיקרי ואולי הבלעדי של מנהל קהילה הוא לבנות ולחזק את החוסן החברתי. אם מנהל קהילה יוצא מראש

בהכרזה כי אינו יכול ואינו מתכוון להתמודד עם סוגית החוסן החברתי אזי מהו תפקידו בדיוק? ויש לזכור כי זה אינו תפקיד הניתן בחינם.

קבוץ כפר הנשיא, לאורך שנותיו מעולם לא הצטיין ברווחים גבוהים, ומצב כלכלי טוב אך למרות שעבר משברים לא פשוטים התפתח ושגשג. כל זאת בזכות שני דברים מרכזיים: ערכי ליבה ותכלית מוסכמת. שני דברים מרכזיים אלו ייצרו מצידם את שני המרכיבים העיקריים של החוסן הקהילתי: לכידות וסולידריות. **החלטת הנהלת הקיבוץ לבודד מגזר אחד ולהטיל עליו את מלוא תשלום החוב אינה בהכרח פוגעת רק בפנסיונרים. היא מרסקת לחתיכות את הלכידות ואת הסולידריות ופוגעת בנושות בחוסן החברתי של הקיבוץ כולו.**

תפקיד חברי הנהלת הקיבוץ בכלל ושל מנהל הקהילה בפרט הוא להתגייס בכל כוחם על מנת לשכנע את כלל חברי הקבוץ, להצביע על ההצעה הנגדית. בזמנו ידע אלי לעמוד בפני קהילת הזקנים ולשכנע אותם לקבל את החלטת הנהלת הקיבוץ. באותו אופן צריכים עכשיו הוא וכל חברי הנהלת הקיבוץ לצאת למסע של שכנוע בקרב החברים בדרך של שיחות אישיות, חוגי בית, מאמרים לדברי הכפר ועוד. בנוסף, יהיה נכון גם לפנות לכל אותם אלה אשר אינם חברים באגש"ח אבל תושבים מלאים במקום הנהנים ממקום פורח ומוערך זה. יש לומר להם: "איננו יכולים לכפות עליכם דבר, אבל אם ישוב זה ייפול גם אתם תפגעו קשה היות ואינכם חיים באזור סטרילי ולכן אנו פונים אליכם להצטרף אלינו למאבק משותף וכל סכום יתקבל בברכה"

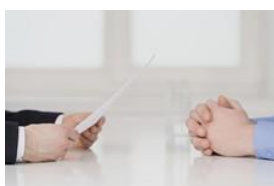
כל זה לא יקרה ביום אחד, אך תהליך זה נושא בחובו שתי מטרות: מטרה גלויה ומטרה סמויה. המטרה הגלויה ברורה ופשוטה – הגעה להחלטה שתטפל בחוב בדרך אנושית ופרקטית ותיתן מענה מתאים למצב הכלכלי הקריטי בו אנו נמצאים. ומהי המטרה הסמויה? ובכן כאשר אנחנו יוצאים למסע של שכנוע אנחנו, למעשה, מתחילים לקיים בתוכנו שיח הנוגע באושיות המרכזיות של חיינו במקום הזה. השיח הזה, מלבד היותו פלטפורמה לדיון, יוצר מעצם קיומו סוג של לכידות והתקרבות מחודשת איש אל רעהו, ובכך אנחנו מכשירים בהמשך את הדבר המרכזי והנחוץ ביותר לקבוצנו והוא – תהליך חברתי מובנה של הסכמות בתוכנו, הסכמות על ערכי הליבה שלנו, על התכלית הראויה והמוסכמת עלינו וכתוצאה מכך – בנייה של חזון לחברה בת קיימא.

אפילוג

כל המילים האלו אינם יכולות, לצערי לעמוד במקום שבו הנהלת הקיבוץ, בצורה ברוטאלית וספק חוקית ביטלה את המוסד החשוב ביותר והמרכזי ביותר בחיי הקיבוץ והוא האסיפה הכללית. הניסיון להפיל את זה על רשם האגודות, הוא לכל הפחות תמוה ביותר, ולעניות דעתי "אינו מחזיק מים". הנהלת הקיבוץ אינה יכולה לרחוץ בניקיון כפיה בעניין זה, היות ואפילו אם לצורך הויכוח נאמר כי אכן כך קבע הרשם, ואכן קביעתו היא חוקית, אזי היה להנהלת הקיבוץ זמן די והותר לקיים אסיפה עוד לפני החלטת הרשם הסופית וכך להגיע אליו עם החלטה מוסכמת, שגם אם לא הייתה מקובלת עלי, הרי שלכל הפחות אדע שזו החלטה שהתקבלה באופן דמוקרטי. לא רק שלא כך קרה אלא שאלי, מנהל הקהילה, הבטיח קבל עם ועדה שבנושא הפנסיה תתקיים אסיפה. יתרה מכך, לפני האסיפה על תכנית הקיצוצים, התבקשתי באופן מפורש שלא להביא את הצעתי לאסיפה זו, היות ועל הפנסיה תתקיים אסיפה נפרדת ולכן הופתעתי כמו כולם לגלות שהאסיפה הכללית שלנו, הפכה במחי החלטת רשם לאות מתה, וזה מבלי שאף אחד מנציגי הקיבוץ לא ניסה להתקומם או פשוט להתנגד ולומר "אדוני הרשם, עם כל הכבוד, אנחנו מתנגדים לפעולה הדרכונית הזאת. היא נוגדת את אורח חיינו ואיננו מסכימים לקבל החלטות מבלי לקיים דיון עם חברי הקיבוץ באסיפה" מה היה הרשם עושה נוכח דברים אלו? יורה בכם? מכניס אתכם לבית סוהר? מצווה על 70 מלקות? לא ולא! רוב הסיכויים שהיה מקבל בכבוד את הדברים הללו ומדוע לא? הרי זה נשמע הגיוני ונשמע הגון.

אני מכיר כמובן את כל חברי הנהלת הקיבוץ, מוקיר אותם ומכבד אותם אך אינני יכול להימלט מהמחשבה שמקבלי ההחלטות בסוגיות שעל הפרק, התרשלו מאד במקרה הטוב, מרחו אותנו במקרה הפחות טוב, והונו אותנו במקרה הגרוע

לאור כל האמור לעיל אני פונה אל הנהלת הקיבוץ לחשב מסלול מחדש, להידבר בשנית עם הרשם, ולקיים אסיפת חברים שתקיים דיון מסודר ותקבל החלטות באופן דמוקרטי ולא באופן דיקטטורי.

בברכת חברים

אילן המאירי

תשובה למכתבו של אילן / אלי מנהל משק

לחברים שלום!

ביום ג' שעבר קיימנו שיחת חברים ובה הודענו על החלטת הרשם להורדת הפנסיה לתקופה קצובה. אתייחס תחילה לנושאים הנוגעים למימוש ההחלטה ומאוחר יותר לדברים שכתב אילן המאירי .

אכתוב בנקודות למען הבהירות וההבנה

1. ההחלטה היא למימוש החל מתקציב אוגוסט שיועבר בספטמבר.
2. הקיצוץ הוא עד גובה 1,000 ₪ לחודש. כלומר מי שמקבל היום השלמת פנסיה של 500 ₪, זה יהיה הסכום שיקוצץ .
3. תקופת הקיצוץ היא עד, כולל, דצמבר 2019.
4. אין הארכה אוטומטית מעבר לתקופה זו. על הקיבוץ, עד אז, להציג תכנית הבראה לשנים הבאות לאישור הרשם.
5. הקיצוץ ירשם כחוב לחברים, החזר מרווחים עתידיים במנגנון שיוסכם ויקבל את אישור הרשם
6. הרשם רואה את המערכת האזורית (פיתוח הגליל ומועצה אזורית) והתנועה כבקרים של ההסדר. משקיף מטעם, אחד, ישב בהנהלת הקיבוץ.
7. אמצעים להתמודדות עם הקיצוץ.
 - א. משכנתא הפוכה: אנו פנינו לכל החברים והצענו אפשרות זו, ההיענות הייתה מועטה. אנו מציעים זו שוב. מבקשים להזכיר שאנו זקוקים למספר מינימלי של 30 חברים כדי שאפשר יהיה לעניין את הבנקים באמצעות קרן קמ"ע. חברים ששוקלים זאת מתבקשים לפנות עד יום ה' הבא 23.08 לגל, תמיר או אליי. נשמח גם להסביר לכל מי שיבקש.
 - ב. קרן סלע: קרן תנועתית המסייעת בהשלמת הפנסיה לחבר באופן פרטני. היא משלימה עד 80% מגובה פנסיית רשם לכל אחד משני בני זוג ותיקים ומשלימה לפנסיית רשם מלאה לחבר בודד. לזוג ההשלמה תהיה 800 ₪ מעבר לפנסיה המשולמת היום לפני קיצוץ . הקרן דורשת הצהרת הון מפורטת מהחבר כתנאי להשלמה . ההשלמה היא מענק ולא נדרש להחזירה . ב-30.08 מתקיים מפגש של גל ושלי עם נציגי הקרן כדי לסכם על אופן הפעלה, נעדכן לאחר מכן כיצד יש לפעול, לחברים המעוניינים. עד כאן התייחסות להפעלת הקיצוץ.

מבקש להתייחס למה שכתב אילן וקולין:

ראשית חיבור למציאות: הרשם החליט להחליט אחרי שהודעתי לאזור ולתנועה שאני מתכוון להפעיל את הקיצוץ באופן חד צדדי. לא מעשה ביריוני אלא אקט של אין ברירה. מאותו רגע, התפוח אדמה הלוהט שאף אחד לא רצה להחזיק ביד היה על השולחן ונפלה החלטה. ידעתי שאני לוקח סיכון אישי (הולך הביתה וממונה וועד ממונה) אך ידעתי שזה מה שיש לעשות. לא בסתר ליבי... הנחתי שזה ימריץ את הנוגעים בדבר להחליט, זה מה שאכן קרה. מדובר בסוף לגרירת רגליים ארוכה מאוד.

אילן צודק לגמרי ואף מתחבר נכון למהלך שגל לקח על עצמו להוביל . הגדרת חזון שכמובן גלומה בו גם סולידריות . סולידריות אמיתית , כזו שיש בה גם נתינה.

יש לי הערכה רבה לרוח הטובה , לסובלנות ולקבלה שיש כאן. כתבתי ואמרתי לכם זאת פעמים רבות. אני כופר בכך שהייתה סולידריות אמיתית, מיד אסביר למה . הייתה כאן fake סולידריות . סולידריות שאינה מחוברת למציאות הכלכלית, כזו שיוצרת חוב היא מדומיינת, למען האמת, דיי קלה להשגה, לא דורשת יותר מידי, היא אינה מתמודדת וגם אינה כנה.

זה מה שהיה כאן ועדיין נוכח. קשה לעיכול, ישר לגבות, אבל רק ככה מתחילים שינוי כואב והכרחי. חיבוק זה בונס, לא נקודת התחלה לשינוי כואב והכרחי. תפקידי לשים לכם מראה ולדרוש מכם להשתנות למען עצמכם.

התהליך ייקח זמן, יהיה קשה, בהנחה שהוא יהיה מעמיק ואמיתי , אהיה עמכם כדי לתמוך ולסייע היכן שיידרש.

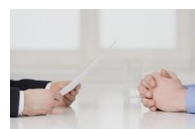
בהנחה שאנו רוצים להקיף את כל החברים הוא גם יהיה מורכב. תוך כדי אנו מפתחים כלים ומכשירים מסייעים שיתבררו בהמשך: שיוך פירות נכסים, מצאי מגרשים לבניה ועוד.

את הקיצוץ יש לראות בראיה רחבה כפי שכתב קולין. מזכיר שהצענו שימוש במכשיר של משכנתא הפוכה. כאמור הפעלת משכנתא הפוכה מאפשרת שמירה על רמת החיים , לפחות, אך פוגעת ביורשים. אנו מציעים החזר דרך רישום הקיצוץ כחוב וקדימות לעת חלוקת רווחים לפי מנגנון פירות נכסים שיהיה. התייחסתי קודם לנושא זה.

לסיכום:

- תהיה הפעלה מידית של הקיצוץ
- לא תהיה אספה בעניין. יהיה תהליך אותו יוביל גל

בברכה
אלי בן-עמי

תשובה למכתבו של אילן / גל מנהל קהילה

אילן שלום,

אחת הפריבילגיות שיש למי שאינו בעל תפקיד, היא להגיד ולכתוב בלי העול של האחריות על הדברים שהוא אומר או כותב, ובעיקר על תוצאותיהם.

שהרי החיים והמוות ביד הלשון, ולכתוב – אפילו ברמז – את המילים "התרשלו", ו"מרחו", וכמובן "הונו" את הציבור, מכפיש באבחת משפט קבוצה של אנשים שכן לקחו אחריות, וכן עשו כל שביכולתם כדי לנסות ולמצוא פתרונות, שיאפשרו הישרדות של הקהילה בכפר-הנשיא. וכן נוהגים בממלכתיות הראויה מתוקף תפקידם, כדי לנהל את המשבר ולמנוע מהמשבר לנהל אותנו.

הפריבילגיה האישית שלי היא – שאני חדש כאן – ולא הייתי מעורב בכל התהליכים, כך שאני יכול לדבר באופן "נקי" יחסית ונטול מעורבות ישירה, ואולי אפילו ארשה לעצמי לכתוב דברים שלא הייתי כותב לו הייתי מעורב יותר.

בנוסף רציתי לציין, שעל מכתב כה ארוך ומלא בפרטים, גם אם בחלקם לא מדויקים, מאוד קשה לענות. ובכ"ז אשתדל בתמצית לגעת בכל מה שאצליח, ואתך הסליחה אם לא אצליח לגעת בכל הנושאים שהעלית – אז בוא נתחיל –

ראשית אנסה לדייק את הפרטים - אלי אינו מנהל הקהילה אלא המנהל העסקי, ותפקידו הוא לטפל בענייני העסק והכספים, ולא בענייני הקהילה – למעשה - מי שתפקידו, בין היתר, הוא לטפל בחוסן הקהילתי, זה אכן מנהל הקהילה כפי שכתבת, אך את התפקיד הזה הטלתם לאחרונה עלי. (רק רציתי להבהיר את הנקודה כי נראה שאתה לא לגמרי מעודכן).

דבר נוסף שכדאי להבהיר היא העובדה שרשם האגודות השיתופיות, אכן יושב בהיררכיה המשפטית מעל לאסיפת הקיבוץ, ויש לו את הסמכות והאחריות להטיל על אסיפת הקיבוץ ועל הנהלת הקיבוץ הוראות והנחיות, לאחר שבדק את כל מה שמוטל עליו לבדוק – והוא אכן בודק.

ואמנם - בהמשך לבדיקות שעשו אנשיו (ואנשינו) ובהמשך להצעות שעמדו על שולחנו, ובהמשך להבנתו את המצב הקיים – הוא קיבל החלטה. וזו החלטה שאנחנו צריכים לבצע כלשונה – כי היא כמו החלטה של בית משפט מחוזי. וגם שבאמת הייתה כוונה להביא את הדיון לאסיפה, עם מספר הצעות לבחירת החברים – החלטה כזו כמו שלקח הרשם, מנטרלת כל כוונה כזו – אנחנו לא "מפילים" עליו דבר, זה מצב נתון שאינו בידינו.

כמה מילים על קבלת החלטות – מאוד נכון שכדי לקבל החלטות רצוי קודם כל לבנות חזון, או לפחות תוכנית עבודה מוסדרת, אבל את זה עושים כשיש זמן ויש משאבים – המצב בו נמצא הקיבוץ היום, הוא מצב של הישרדות, ומצב כזה דורש החלטות קשות וקיצוניות ומיידיות, גם אם הן לא תואמות לחזון (ככל שישנו – ולמיטב ידיעתי אינו מוגדר כרגע).

גם מאוד נכון שהחלטות בחברה דמוקרטית כמו שלנו, חשוב מאוד שיתקבלו בהסכמה ובדיון פתוח, אך נראה כי הפעם זה לא לגמרי היה בידינו – עם כל הצער והכאב – וההחלטה לא נבעה מתוך "השראה" כל שהיא, אלא מתוך כורח.

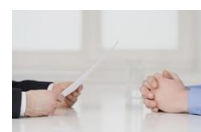
כמה מילים על אלימות – לא מקבל באופן גורף את כל מה שאמרת בנושא, כל שכן את הדוגמאות ואת הנחות היסוד של ציבור מוחלש – אם היית נשאר במפגש שהיה במועדון ולא עוזב באמצע, אולי היית שומע את מה שאמר מקס מדר (וגמלאים נוספים) בעניין. בהתנהלות שיש בכפר הנשיא היום, אף אחד לא מקבל החלטות "כי הוא יכול", להיפך, המנהלים וההנהלות כפופים לאסיפה ולגופי השלטון ולתקנונים, ולא יכולים לעשות מה שרוצים – מה גם שהחלטות שכן אפשר לקחת, מתקבלות אחרי הרבה מאוד שיקולי דעת והתלבטויות, והרבה מאוד ניסיונות לחפש את הפתרונות שיגרמו לפגיעה הנמוכה ביותר האפשרית, במסגרת של קהילה הטרוגנית ומורכבת כמו זו החיה כאן היום.

ולסיום – כמה מילים על חוסן ובנייה קהילתית – כאן אתה ממש מתפרץ לדלת פתוחה, כי כבר פרסמתי, ואנצל הזדמנות זו כדי לפרסם שוב, שאני מחפש אנשים לצוות היגוי שיעזור לי להוביל תהליך בינוי קהילתי, בדיוק כדי ליצור את השיח המחבר, את ההסכמות הנדרשות, את ערכי הליבה והחזון של הקהילה המתחדשת שבחרה לקשור את חייה עם המקום.

זה תהליך שייקח זמן, וידרוש חשיבה מעמיקה, והוא יכול גם להביא מספר פתרונות ורעיונות למצב הכלכלי, מתוך הבניה של ה"יחד" הקהילתי, אבל הוא לא ייתן את הפתרון המידי לצורך לשרוד, אלא יציע ויגבש את המשך הדרך, ואז אולי גם נוכל – אם נחליט שזה נכון לנו – לחשב מסלול מחדש.

עד אז מציע לנסות לשמור על תרבות שיח מכובדת ומכבדת, עם קצת יותר אחריות לתוצאות האפשריות של הדברים שאנחנו כותבים או אומרים, על מי שמובילים את המשבר.

בברכת חברים – גל סער

ועוד כמה מלים בעקבות חגיגות השבעים ובעיקר על החגיגות שהיו פעם. / תמר וולפין

לפני ארבעים וחמש שנה חגגנו מחצית יובל לכפר הנשיא. חג ה-25 היה חג גדול ומושקע מאד, והוא זכור לי כמאורע מכונן.

בכניסה לחדר האוכל בערב שבת, לארוחה המשותפת פגשתי כמה מהוותיקים, ביניהם את אריק ארנברג ז"ל ותבדל לחיים ארוכים וטובים, את רחל אבידור. הם דברו ביניהם ופניהם קרנו מאושר ומסיפוק. אני הסתכלתי בהם והרגשתי קנאה גדולה: לעולם, לעולם לא יפול בחלקי להקים קיבוץ מההתחלה, לעבור את הקשיים של החיים עם לא כלום, ולאט לאט לבנות ולראות כיצד נבנה עוד בית, ניטע עוד עץ, נשתל עוד דשא, ומוקם עוד ענף. תחושת הבראשית הזאת, האושר והסיפוק מ"עשינו זאת במו ידינו" הם נחלתם הבלעדית של אלה אשר בנו בעשר אצבעותיהם את המקום.

היום, 45 שנים מאוחר יותר, רבים מאותם המייסדים כבר הלכו לעולמם, אבל הם קבורים באדמת המקום שהם בנו.

השבוע עזבה אותנו שילה בן יהודה ז"ל, אחת מאלה שהקימו ובנו את המקום הזה שלנו – כפר הנשיא, יהא זכרה ברוך.

ארוחת צהריים בטעם ביתי

חדר האוכל שלנו נסגר מזמן, אבל האזור שלנו מבורך בהרבה מאד בתי קפה ומסעדות, ביניהם מסעדות טובות בהחלט. יש חומסיות, יש מסעדות המבורגר ושניצלים, מסעדה סינית/יפנית ועוד.

אחד המקומות שאנחנו מגיעים לשם לעתים קרובות הוא "חומס אלון" שנמצא בתחנת הדלק אלון בחצור (כמאה וחמישים מטר אחרי "פרי הגליל" מצד ימין).

בתפריט מנות בשריות (עוף, שניצל וקבב) דגים אפויים או מטוגנים, וכל מנה מגיעה עם שתי תוספות. בנוסף לכך תקבל צלחת חומס ופיתות, ויש גם בופה סלטים טריים ועשויים במקום.

הצמחונים יכולים לאכול חומס, והנכד שלנו הזמין רק טחינה, ואפילו לא חייבו אותנו על המנה הזאת.

האוכל טעים, ממש אוכל פשוט וביתי, בלי התחכמויות. השירות מצוין והמחיר סביר בהחלט (כ-45 ₪ לארוחה עסקית). בתאבון.

החדשות הטובות והחדשות הרעות...

החדשות הטובות הן שכנראה יש ירידה במספר ההרוגים בתאונות דרכים (טפו טפו טפו, חמסה חמסה...) בעיקר בכבישים הבינעירוניים. יש כנראה קשר להגברת האכיפה על ידי המשטרה בכבישים הבינעירוניים.

בהחלט חדשות טובות.

החדשות הרעות הן למי שנמצא בצד השני של האכיפה. רכב שנסע במהירות של 111 קמ"ש, נקנס בסכום של 750 ₪...

לידיעתכם.

פגישה עם חברת הכנסת מרב מיכאלי

לא סופרים אותנו, חברי הקיבוצים. על כך כתבתי לפני שבועיים שלושה, ולכן עלינו לגלות יותר עניין בבחירות, במפלגות הקרובות אלינו.

והנה, יש חברת כנסת ממפלגת העבודה שמגיעה אלינו לכאן לקיבוץ, וזאת הזדמנות להיפגש עמה, לשמוע ולהשמיע. מרב מיכאלי תגיע לכאן ביום שלישי 21.8.18 בשעה 18.00 והפגישה תתקיים במועדון.

אני מצפה לפגישה עם אישה חכמה והיא "משלנו", ואני מקווה שהרבה אנשים יגיעו לפגוש אותה.

תמר

כולכם מוזמנים לשיחה עם

מירב מיכאלי

הנושא

בחירות וחיזוק התנועה במפלגה

ב-21/8 במועדון החברים

בשעה 18:00

לינה משותפת

(השבוע סגרו את הטלוויזיה החינוכית, לכבוד האירוע סיפור על הלינה המשותפת)

כמו מרסל פרוסט שיצא למסע בחלל הזיכרון אחר הזמן שאבד, מסע שהחל בניחוח של עוגיות מדלן, כך קורה לי כאשר אני נתקל במושג "לינה משותפת". ואם אני מניח לעצמי להשתכשך בגליו הרכים של הזיכרון, אני נזכר ביום כזה שהחל והסתיים בלינה המשותפת, עוד בטרם הפכה למושג.

פעם לפני הרבה שנים, בשנות החמישים של המאה הקודמת, בילדותי בקיבוץ אשדות יעקב, הייתה לא רחוק מהקבוץ בריכת אגירה מבוצ ששימשה לנו כבריכת שחייה בקיץ.

כשהיינו משחקים בה "קדרים באים", אם היית נלכד בכפם של רודפך חסרי הרחמים, הם היו חובטים בך (מתחת למים, כדי שהמטפלת לא תיראה), ובנוסף היו דוחפים את ראשך לתוך הבוץ הסמיך עד שפיך היה מתמלא בבוץ חלקלק.

כדי להימלט מה"קדרים" היינו משתמשים בשיטות שבעזרתן יביסו, בעתיד, הווייט-קונג את האמריקנים בווייטנאם. כלומר, למדנו איך לנצל את תנאי השטח כדי להסתתר ואחר כך גם לתקוף. חבטת רגל אחת העלתה עננת בוץ גדולה ועכורה בעיני הרודפים, עננה שמאחוריה יכולת להיעלם ולהימלט לחוף מבטחים.

אך מה שקרה באותו יום, היה הפוך מפעולת וייטקונג מוצלחת. כשעלה הענן העכור, כל כך התבלבלתי עד שנמלטתי היישר אל זרועות הקדרים שלימדו אותי מה קורה באמת כאשר תחבולה נכשלת במלחמה.

לבסוף, כשהיינו מותשים מהמרדפים חסרי הרחמים ומשמש העמק הקופחת, עלה קולה הנחוש של המטפלת וכינס אותנו כעדת ברווזונים לארוחת הצוהריים. ארוחה שנתרה בזיכרוני הרבה יותר טעימה ממה שהייתה באמת, במציאות הכלכלית הקשה של אותם ימים בשנות החמישים.

אחרי שהמטפלת קילחה אותנו ביד קשה ובזרוע נטויה, נשלחנו אל חדרי השינה כדי לנוח. מתחת למצננים כבדים ודולפי מים התאמצנו להתראות כישנים, עד שלבסוף נרדמנו באמת.

לפנות ערב אחרי שקמנו וסידרנו את המיטות, הלכנו ל"חדר ההורים" ל"ארוחת ארבע" ולבילוי עם ההורים, ובלילה חזרנו ל"בית הילדים" ללינת הלילה.

אותו ערב הייתי מאוד רגיש, בגלל המכות שחטפתי בבוקר, ורציתי שאבא יישאר איתי עוד ועוד. לאחר שסיים לספר סיפור סגר אבא בטריקה את הספר, וכשהתכופף לתת לי נשיקת פרידה עלה ממנו ריח של טוב של אבאים, ואז,

תפסתי בחלק מראשו שהיה הכי קרוב לפה שלי, באוזן, סגרתי עליה את השיניים וסירבתי בכל תוקף להרפות.

מאחר והזיכרון משמר רגעים קשים עד הפרט האחרון שבהם, אני זוכר עד היום איך אבא שלי גנח פתאום והתרומם בתנועה חדה כשאוזנו שותתת דם, ואיך בפי נותר החלק מהאוזן שנחתך ושסירבתי למסור אותו בחזרה. אני זוכר את הכאב שאחז בי כשפתחו לי את הלסתות בכוח כדי לחלץ מבין מלתעותי את הבדל החתוך, כדי שאפשר יהיה לצרף אותו לאבא שלי שהועלה לבית החולים, כדי לאחות אותם מחדש.

לפתע הוצפתי ברגשי חרטה על המעשה הנורא שעשיתי, ופרצתי בבכי קורע לב ומלא רגשי אשמה. שומרת הלילה שניסתה לנחם אותי אמרה לי ש"לא קרה כלום, יתקנו את אבא שלך בבית חולים", אבל אני בכיתי עוד יותר והפרעתי לכולם לישון.

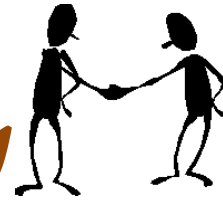
כעבור כמה שעות אבא חזר באוזן חבושה בתחבושת לבנה ונשק לי שוב. הפעם אני זוכר מהנשיקה את ריחות חומרי החיטוי שעלו מן התחבושת ואת העובדה שאבא לא כעס. נרדמתי מהר ולמחרת עברתי על הטראומה הלילית לסדר היום, כדרכם של ילדים.

אבל מאז, כשאומרים לידי "לינה משותפת", יש לי תכף ומיד טעם של אוזן חתוכה בפה, והמון געגועים למשהו שעד היום אני לא בטוח אם הוא לא קיים בעצם רק בזיכרוני.

השבוע זרקנו את הטלוויזיה החינוכית לפח

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה,

והשבוע – **קרן קסטנוד**, תושבת.

איך הגעתי לקיבוץ

תאכל"ס, די במקרה. במקור אני מיסוד המעלה, בשנ – במצפה רמון ובערבה. החלטתי לחזור לצפון בעיקר בגלל עניינים בריאותיים של אבא שלי. אני מכירה כמה אנשים מהקיבוץ מלפני כן, וככה יצא ששהיתי כאן בבתים של אנשים שנסעו לתקופה - הייתי כמה חודשים בקרוואנים והיה לי מדדים שם, זה עשה חשק להישאר. ואז בדיוק הדברים הסתדרו ומצאתי את הדירה שאני בה עכשיו. כשהגעתי לכאן ממש הופתעתי מהקיבוץ, לטובה. למרות שאני מהאיזור לא יצא לי להיות כאן לפני כן, וכשהגעתי גיליתי את האנשים, את האנרגיה הטובה. אני כאן קצת יותר משנה.

מה אני עושה בחיים

כל מיני. זה די מגוון וגם משתנה כל הזמן. בשנים האחרונות אני מלמדת יוגה, מעבירה סדנאות יוגה בסיני פעם בחודש, זה הדבר הכי קבוע בעשייה שלי. בשנה האחרונה התחלתי ללמד ערבית בקבוצות, היתה לי קבוצה בקיבוץ עמיר ועכשיו יש באיזור פרדס חנה. בנוסף, כבר שנתיים שאני מוציאה מדי פעם טיולים אלטרנטיביים לירדן. מדי פעם אני מטפלת בתטא הילינג.

כמה מילים על הקיבוץ

יש לקיבוץ פוטנציאל ממש טוב להיות קהילתי וחברתי ופתוח, יש פה המון רצון של אנשים לתחושה של יחד ושל קהילה, אבל זה לא משהו שקורה מעצמו, זה משהו שעושים אותו.

אירוע שקרה לאחרונה עורר אצלי שאלה האם להישאר פה. היתה לי תחושה לפני כן שאנשים שגרים כאן הם פתוחים ומקבלים וגיליתי שלא כולם כאלה, או שהם כן כאלה אך מפחדים בגלל חוסר היכרות. בכללי אני בעד לדבר עם מי טקס סיום חופשת הקיץ שקשה לנו איתו, חשובה לי התקשורת בין אנשים. היום הרגשתי שמחה לחזור לפה, הביתה.

משהו שאני רוצה לספר

אני מורה ליוגה כבר הרבה שנים, ועכשיו אני מתחילה ללמוד קורס מורים ליוגה בערבית, בעיקר כי יש לי רצון להגיע עם היוגה לחברה הערבית. אני מקווה בעזרת ה' להתחיל בקרוב ללמד באחד הכפרים, זה חלום שלי.

תודה רבה קרן, נעים להכיר!

טקס סיום חופשת הקיץ

ומצעד הדגלים

לא יתקיים השבוע

משולחן העורכת

את התחושה הזו האופפת את כולנו בימי אלול שאליהם אנחנו נכנסים, היטיבה לבטא באופן נפלא, המשוררת רבקה מרים, בשיר הנקרא "אלול"...

" הנה באו הסלעים להמחל
על כי תנועה אין בהם
והפסגות להרחם באו כי רחקו מהארץ.
הים גליו הבליע, בוש שאין בו מנוח.
רק הסליחה עצמה, רפויית סנפירים,
צחה כברק שאיננו לזהט,
לא ידעה ממי לבקש רחמים.
רק הסליחה עצמה,
מטושטשה כמחיצה בין דמדומים לשקיעה,
לפני עצמה כרעה על ברכים".

"כולנו זקוקים לחסד" כדברי המשורר. בני האדם, וההרים... והגלים...
והמציאות כולה חסרה ומתפללת ושואפת להשלמה. אפילו הסליחה עצמה
זקוקה לסליחה.. "לפני עצמה כרעה על ברכיים".

**נזכה כולנו, להיפרד מהשנה החולפת תוך צמיחה גדולה!
עם תפילות גדולות לתפקידנו החברתי החשוב כל כך.
נתפלל שהשער שאנו עומדים בפתחו -
שער אלול כפתח לשנה כולה,
נעבור אותו ברחמים, ובתחושה של סליחה ומחילה לכל הסובב
אותנו.**

